

GOSPINA KRUNICA

ZAGREB 1936

GOD. XXI. BROJ 10

G. 7.

»GOSPINA KRUNICA«, glasnik štovatelja presv. Krunice, izlazi početkom svakoga mjeseca. — GODIŠNJA PRETPLATA: redovita Din 15, dobrovoljna Din 20, za inozemstvo Din 25.—. UREDNIK: o. Stjepan Lebedina. — IZDAVAČ: dominikanska naklada »Istina«. — ADRESA Uredništva, odnosno Uprave: »Gospina Krunica«, Zagreb, Kažotićev trg 4. — NA UREDNIŠTVO se šalju članci, dopisi, izvještaji, pjesme, slike i sve, što se odnosi na kruničarske organizacije, a na UPRAVU se šalju pretplata i milodari. — Broj našeg čekovnog računa 36.817. — Telefon broj 64-14.

LISTOPAD 1936 OKTOBAR

		Opći kalendar		Dominikansko-kruničarski kalendar
Č	1	Remigije	1	
P	2	Anđeli čuvari	2	
S	3	Terezija od M. Isusa	3	Bl. Dominik Spadafora Isp. (1521.)
N	4	**18. po D.**, Franjo Asis.	4	**I. Nedj. mj. Blagdan Kr. presv. Krun.**[1])
P	5	Placid muč.	5	Bl. Rajmund iz Kapue. Isp. (1399.)
U	6	Bruno, Vjera	6	
S	7	**BDM. Kralj. sv. Krun.***)	7	Bl. Matej Kareri. Isp. (1470.)
Č	8	Demetrije, Brigita	8	
P	9	Dionizije biskup i muč.	9	
S	10	Franjo Borgia	10	**Sv. Ljudevit Bertrand. Isp. (1581.)**[2])
N	11	**19. po D.**, Nikasije	11	**II. Nedj. mj.**[3]) Bl. Jak. iz U. Isp. (1491.)
P	12	Maksimilijan	12	
U	13	Eduard kr., Koloman	13	Bl. Magdalena de Panateriis. Dj. (1503.)
S	14	Kalist p. m.	14	
Č	15	Terezija djev. muč.	15	
P	16	Gal, Hedviga	16	
S	17	Margareta Alakok	17	
N	18	**20. po D.**, Luka evang.	18	**III. Nedjelja mjeseca**[4])
P	19	Petar Alkantarski	19	
U	20	Ivan Kent	20	
S	21	Uršula dj. muč.	21	Bl. Petar iz Tiferna. Isp. (1445.)
Č	22	Kordula dj. muč.	22	Posvetilo dominikanskih crkava.
P	23	Ignacije, Ivan	23	Bl. Bartolomej Breg. Bisk. i Isp. (1270.)
S	24	Rafael arkanđeo	24	
N	25	**21. po D., Krist Kralj**	25	**Zadnja nedjelja mj.**[5])
P	26	Evarist, Demetrij muč.	26	Bl. Damjan Foskijeri. Isp. (1484.)
U	27	Sabina muč., Frumencije	27	
S	28	Simon i Juda ap.	28	
Č	29	Narcis, Zenobije	29	
P	30	Marcel m., Klaudije	30	Bl. Benvenuta Bojani. Dj. (1292.)
S	31	Volfgang (Vuk) biskup	31	Svete moći po dominikanskim crkvama

*) Slavi se uvijek u prvu nedjelju listopadsku.

[1]) **Dva potpuna oprosta za članove Bratovštine presv. Krunice: a) ako pohode crkvu Bratovštine; b) ako prisustvuju ophodu i pohode oltar Bratovštine. Također potpuni oprost za članove Trećeg Reda te za sve vjernike kolikogod puta (toties-quoties) pohode crkvu u kojoj je oltar Bratovštine.**

[2]) **Potpuni oprost za članove Trećeg Reda te za sve vjernike ako pohode dominikansku crkvu.**

[3]) **Potpuni oprost za članove Bratovštine Imena Isusova.**

[4]) **Potpuni oprost za članove Žive krunice.**

[5]) **Potpuni oprost za sve vjernike, ako redovito u društvu s drugim triput sedmično mole po jedan dio Presv. krunice.**

GOSPINA KRUNICA

GOD. XXI ZAGREB, LISTOPAD 1936 BROJ 10

JESENSKI MJESEC MAJKE

Opet nam eto dolazi listopad!... Kao svake godine tako dolazi i ove tihim i nečujnim svojim korakom.... I dok on sobom donosi radost i raskoš plodne jeseni, darivajući nas najboljim darovima prirode, dotle kao da neku bojazan, neko čuvstvo zebnje unosi u naše duše.

KRALJICE LISTOPADSKE POBOŽNOSTI, MOLI ZA NAS!
(Naslikala sestra Gertruda Endres — Dom. kapela, Vechta)

U ovim sve kraćim i sve hladnijim jesenskim danima... I kao da nas hoće podsjetiti na nešto... Kao da nam hoće da reče, kako je doista priroda uvijek lijepa, pače u nekom naročitom smislu lijepa u jeseni, ali da sve te prirodne i svjetske i ljudske ljepote, tako

brzo i nepovratno prolaze... I kako se od njih duhovno ne živi! No kako nam one zato mogu da budu tako odlična prilika da uznastojimo što više oko onih dobara, od kojih ovisi prava sreća duše. Sreća duše i u ovom i u budućem životu...

A na tom upravo putu naše duševne i duhovne sreće trebamo nečiju pomoć. Trebamo nečiju dobru ruku vodiljicu, sigurnu i dobru kao što je ruka majčina za nejako i neiskusno dijete na tom zemaljskom putu. A eto Marijina ruka je kao majčina, ona hoće da nas vodi, želi da nam pomogne...

Idimo dakle k njoj uvijek, a nadasve u ovom njenom jesenskom mjesecu. Molimo je onom molitvom, koja joj je tako mila, jer je sjeća svih Božjih čudesa i milosti na njoj; svih djela po kojima je ona surađivala s Božjim dobročinstvima, omogućujući na svaki način da Božje osnove na njoj dođu do svog najboljeg ostvarenja.

S krunicom u ruci, a s razmatranjem života njenog i njenog Sina u duši, pletimo joj oko čela vijenac ruža, koje ne će uvenuti kao sve jesenske što joj stavljamo na oltar, nego koje cvatu trajno. I ne cvatu samo, nego plode plodom sreće, plodom milosti, plodom kreposti, plodom vječnosti. Razmatrajući o otajstvima naše svete vjere, ne možemo a da ne nastojimo i mi svoj život udesiti prema onome što budemo tu gledali, čemu se budemo tu divili. Sa svetim riječima, koje je sam Duh Sveti nadahnuo, ulazit će u naše duše također svete misli i sveta čuvstva po razmatranju života i nauka našeg Spasitelja. Mi tu kao da ćemo opet sami proživjeti život Isusov, da postanemo tako dionici onog božanskog života, kojim on sam živi. Tako ćemo već ovdje na zemlji predosjetiti nebo. A to nam je tako potrebito da nas zemlja ne pritisne, da nas svijet ne zarobi. Jer neprestano oni stavljaju na nas svakake terete, okivaju nas svakakvim lancima, da oči ne podignemo k visinama, da ruke ne pružimo k daljinama... A eto Krunica nam trajno i snažno viče da nam je onamo meta, a da smo ovdje samo na putu, na prolazu...

Pa kad tako svoje duše ispunimo osjećajima, od kojih one postaju plemenitije, bolje, osjetit ćemo je tada i jaki i laki... Jaki da snosimo sve napore za volju zadnje nagrade, a laki da se uzmognemo nesmetano vinuti onamo, kamo nam je meta...

U ovom dakle jesenskom mjesecu naše Majke utičimo joj se molitvom, razmatranjem presv. Krunice, da ona tako bdije nad našom vremenitom srećom, kako ne bismo izgubili vječnu...

L.

Otrov iz Martinove tikve

Kako je lijepo u kući, u kojoj svi ukućani jednako misle, jednako rade i jednako zbore! To je pravi raj! A tako je jednako i sa selom. Sve ukućane i sve seljane u tome najbolje podupire, najjače veže sveta vjera. Ali živi pakao nastane u kućama i u selima, kad se pretrgne ovaj vez svete vjere.

Baš se takova nešta dogodilo u župi L. Tu je od uvijek bila jedna vjera i to katolička, i bio je raj i u kućama i u selu. Od godine 1931. do godine 1933, nastao je pakao. Evo zašto.

Nekako iza rata otide Martin Tuvić u Ameriku. Prispije u Kleveland. Ispočetka se javio dva-tri puta ženi Ani a poslije zaboravio i na nju i na djecu. Ana je pisala poznatim domorocima, koji su bili u Klevelandu i koji su mogli da saznadu za njezina Martina. Više puta dobila je odgovor, sad od ovoga, sad od onoga, i svi su se slagali u jednome: Martin je postao vatreni pristaša i širitelj neke vjere, a ni sami ne znaju kako se zove. Često dolazi među Hrvate radnike i nagovara ih, da i oni pređu, te budu sretni kao i on. I mnoge je već predobio. Još joj javljaju, da njezin Martin dobiva masnu plaću za taj rad i da je već gotovi gospodin.

Ana je primala te vijesti o svom Martinu, ali joj nije išlo jedno u glavu: zašto njoj kukavnoj ne piše i zašto je se ne sjeti barem kojim dolarom.

Ana provede tako desetak godina u pustoj neizvjesnosti i brizi, kad napokon jednog dana prima baš od svog Martina vijest, da dolazi. Dakako, da se tomu obveselila, ta, kako joj javljaju, njezin je Martin gotovi gospodin, a ona će uz njega postati gotova gospođa. I već je sanjala o velikim, modernim palačama, već sebe vidi kako juri u autu, već sebe gleda u ogledalu kako će izgledati našminkana, napudrana. I radi toga svatko će joj se diviti i klanjati!

Martin je napokon prispio iz Amerike. Zaista je izgledao veliki gospodin. Bio je obučen u fino modro odijelo, oko vrata bijeli ulašteni ovratnik sa šarenom kravatom, a preko svega padao je bijeli svileni rubac. Pričekala ga je žena, a pričekali rođaci, ali nijesu ga poznali. Ne samo zato što je bio fino obučen, već i zato, što onaj, nekadašnji Martin — slab, mršav, opao, sa brkovima — sada je debeo, opun, crven, bez brkova, sa njegovanom kosom. Ni žena ga nije prepoznala, i nitko ga ne bi bio ni pozdravio, da se sam nije približio i predstavio.

Takav je Martin izgledao izvana, a sada ćete čuti kakav je bio u duši. U Americi ostavio je svoju katoličku vjeru i postao adventista! Martin adventista i revni širitelj adventizma! Zato je upravo i došao, da time usreći svoje rodno mjesto!

A sada čujte kakova je to vjera, koju je Martin prigrlio. To vam je jedna od trista sekta protestantizma, a utemeljio ju je neki N. Miler godine 1843. On je naučavao, da će biti te godine sudnji dan. Označio je i dan: 21. ožujka. Milerovi pristaše čekali su dolazak Kristov gledajući s raskolačenim očima u nebo. No Krist nije došao.

Sada su Milera mnogi ostavili, a mnogi mu i dalje ostadoše vjerni, kad im je tvrdio, da će sigurno Krist doći druge godine, u isti dan: 21. ožujka. Evo napokon osvanu i taj željkovani dan te adventisti svi osvanuše u bjelini, ošišani, obriveni, umiveni — da čekaju Krista! Na jednoj ogromnoj ravnici svi klekoše i raskriljenim rukama, očima uprtim u nebo gledahu kad će se otvoriti nebo i njih Krist uzeti u svoje kraljevstvo. No i ovaj put nije se od svega toga ništa dogodilo. Sada izvarani adventisti htjedoše da ubiju svog krivog proroka. Ta, ne samo, da ih je prevario, već im se sada eto svi pametni ljudi s pravom rugaju! Miler pobjegne, ali ne odustane da nauča dolazak Krista. — Mnoge pristaše prikupi po raznim gradovima u Americi, i ta sekta traje eto sve do dana današnjega.

Takova je eto čudnovatu i smiješnu sektu prigrlio Martin i netom prispije lati se svog apoštolskog rada. Dakako, Martin je naučio svu lukavost i prepredenost adventista, pa nije svakomu svoj otrov pružao, već o komu je slutio, da će ga popiti. Išao je najprije najpokvarenijima i njih je odmah prisvojio. Takovih je našao trojicu. Sad se Martin usmijelio i počeo zalaziti u birtije, u krčme, u plesaone i tamo javno naučavati. Tu je Martin najbolje uspio. A kako je od veselja trao rukama, kad je sakupio upravo dvanaest učenika. A nije se sjetio jadan da je on najglavniji, kaponja — Juda!

Sada Martin najmi jednu dvoranu za bogoslužje. Ima on novaca ko pijeska, pa će urediti sve u bogomolji: propovijedaonicu, oltarić, klupe. »Svetih pisama« i ostalih bogoslužnih molitvenika ima pun sanduk. To je donio iz Amerike i on će svima razdijeliti. Smišljeno, učinjeno.

»Prva misa« je bila na Božić godine 1931. Tog dana Martin je obavio i blagoslov bogomolje. Iza toga proslijedila je »misa« to jest pjevanje psalama, čitanje »svetog pisma«. No najglavnija je bila propovijed. Kad se Martin popne na propovijedaonicu sve je zinulo u njega. Najprije je razložio značenje ovog važnog časa za pojedinca i za čitavo mjesto. Tada je prešao da rastumači što uči nova vjera. »Braćo — rekao je — mi smo svi jedno. U našoj vjeri, svaki je od nas svećenik. Ja sam samo propovjednik. Prema tomu mi ne tražimo od naroda ni novca, ni ruha, ni kruha. Mi nijesmo gulikože naroda, kao katolički popovi, kojima do sada napunjaste i želudac i tobolac.« Na svršetku rekao je i ostao živ također ovo: »Sada, kad stupite u ovu pravu vjeru, ne treba vam drugo za spasenje već: u ruke »sveto pismo«. U njemu ćete sve saznati, što vam je potrebno za spasenje. Duh sveti, koji je u vama, on će vas pravo naučiti i pravo rasvijetliti«.

Novopečeni adventiste čudili su se Martinovoj mudrosti i govorničkom daru. Govorili su da je vještiji u govoru i učeniji u svemu no katolički župnik. Sve je ovo laskalo Martinu, pa je postostručio svoj apostolski rad. Misu je držao svaku večer i ljudi, a osobito žene, dolazile su da čuju mudrost Martinovu. I kako se radovao Martin, kad je vidio da mu se svaki dan sve to više puni bogomolja. Lukavi Martin, malo pomalo im je uštrcavao otrov adventističke nauke, da ih pomalo, ali sigurno usmrti. Jedne večeri držao im je

propovijed, kako je ludost štovati svete slike. Pače uvjeri ih, da je to idolopoklonstvo. Zaključio je svoju propovijed: »Sad idite kući i sve slike, križeve bacite u peć. Ne strašite se: — ne će vam se drugo dogoditi, nego to, da će vam toplije biti«.

Ljudi su pošli kući i namah htjeli da izvrše Martinov nalog. Uzeše križeve, slike svetih, kipove Majke Božje i s njima u peć, ili na đubrište. Dakako da je sve ovo izazvalo strašnih smutnja. Dogodilo se da je muž ostao katolik, a žena i jedan član obitelji prešao na adventističku sektu. Bilo je i obratno. Katolički član je branio, štitio svete slike, a protivni htio da ih uništi, podere, pogazi. Tako su nastale psovke, prepirke, nemiri, tučnjave. U kućama, na ulici, na polju, u birtijama, svugdje si otsada čuo s jedne strane žestoku borbu adventista, a s druge pravednu obranu katolika. Tako je proselitizam Martinov, žar njegov za novu vjeru pretvorio čitave kuće i čitavo mjesto u predvorje pakla.

(Nastavit će se).

O. Lujo Matijaca

Zahvala

Gospode,
Zahvaljujem Ti za sve što sam primio;
Za milosti, koje sam tražio,
A nikad ih nijesam dobio;
I za one, koje sam primio,
A nikad ih nijesam spoznao.

Moje su misli malene, a želje sebične.
Jer dok Ti zahvaljujem,
Uvijek za nečim uzdišem.
Gospode,
Udijeli mi milost najveću:
Darove Tvoje da ne zaboravim!

Čujem korake Božije

Zaronio sam dušom u zvjezdano more;
Bez umora držim otvorene vjeđe.
Gledam kako Gospod obilazi svemir,
Da pregleda njegove međe.

Čujem korake Božije (utonut u zvijezda sjaju)
Sve glasnije,
Sve jasnije . . .
Jer se zvuk bolje čuje u moru, nego na kraju.

Fra Rajmund Kupareo O .P.

Božje brdo

Vidjesmo ga iz daljine... Spoznaju našu slijedila je čežnja i mi se uputismo prema njemu. Staze su bile zatrte, neprohodne. Šikarje i trnje prekrilo putove. Prikaze nas straše, sablasti se prijete. Vjetar mahnit skače sa grane na granu, sa kamena na kamen, kao kakva avet. Oboružani snagom vjere prokrčismo naprijed. Trnje je bolo naša uda, oštro kamenje sjeklo izranjene noge. Pištala je krv, zeblo je srce. Izranjeni pogledasmo na brdo, klonuli na svjetlost njegovu, i nova je snaga obuzimala naša uda. Mišljasmo: eto nas, eto; već smo na vrhu. Ali brdo je visoko, visoko...

Mi još idemo. Hoćemo li doći na vrh? Vjerujemo, ufamo... O doći na brdo pa makar i polumrtvi...

Bože, ispuni nam želju.

Fra Manes Karninčić

Sv. Šimun i Juda, apostoli

(Blagdan 28. listopada)

To što Crkva svete apostole Šimuna i Judu slavi zajedničkom svetkovinom, temelji se na tomu što su im mnoge životne zgode uporedo tekle, a napose što ih je obojicu združilo jedinstvo mučeničke smrti.

U evanđelju uz ime sv. Šimuna redovno dolazi nadimak »Kananejac«, što nam kaže da se je i on kao toliki drugi apostoli rodio u galilejskom mjestu Kani. To sveto evanđelje čini radi toga da ovoga apostola razlikuje od drugog, kojemu je Isus kasnije promijenio ime Šimun u Petar i učinio ga poglavicom apostolskim. U evanđelju uz ime Šimun dolazi također nadimak Zelotes (Revnitelj) što vjerojatno nije drugo nego grčki prijevod prvog nadimka.

Šimun je bio nekakav rođak Isusov, po svoj prilici se drži da je to onaj evanđeoski ženik u Kani galilejskoj, na čijoj je svadbi Isus pretvorio vodu u vino. Ako imamo pri pameti da je Šimun i inače bio Isusu u rodu, onda nam je još shvatljivije da se je Isus skupa s majkom i učenicima odazvao pozivu na svadbu. Dapače, nekoji crkveni pisci tvrde, da je Šimun tom prilikom, pod utjecajem tog prvog čuda Isusova, odlučio potpuno se predati Isusovu vodstvu, odrekavši se i samog ženidbenog života, što ga je eto tom prilikom imao započeti. Od ženika dakle pretvorio se je odjednom u Isusova sljedbenika. Za njegovim primjerom povukao se je po mišljenju nekojih i njegov prijatelj od najmlađih dana Juda Tadej.

U koje je međutim upravo vrijeme uslijedio izbor Šimuna za apostola nije nam pobliže poznato. Evo što o tom izboru govori sv. Luka: »Tih pak dana iziđe na goru da se pomoli Bogu, i provede svu noć na molitvi Božjoj. I kad bi dan, dozva učenike svoje i izabra iz njih dvanaestoricu, koje i apostolima nazva: Šimuna, koga nazva

Petrom i Andriju brata njegova, Jakova i Ivana, Filipa i Bartolomeja, Mateja i Tomu, Jakova Alfejeva i Šimuna prozvana Zelota, Judu Jakovljeva i Judu Iskariota, koji ga i izdade« (Luk. 6, 12—16.). U tom dakle apostolskom popisu nalazimo i našeg Šimuna.

Po Isusovu uzašašću i primitku Duha Svetoga, Šimun se je svim žarom dao na obraćanje sinova izabranoga naroda. A kad su se i ostali apostoli razišli svijetom, da do krajnih njegovih granica naviještaju Isusov nauk, Šimun je otišao najprije u Egipat, zatim u Mauritaniju i u nekoje druge afričke krajeve. Po nekojima bi bio na apostolskom putovanju dospio do Bretanje u Francuskoj. No to je veoma sumnjivo, a ako je doista tamo i bio, zaustavio se je samo kratko

SV. ŠIMUN APOSTOL
(Izradio F. Moratti — Bazilika sv. Ivana Lateranskog, Rim)

vrijeme, jer ga naskoro susrećemo u Istoku skupa sa sudrugom Judom Tadejom. Odsada, pa do smrti njihov će apostolski život uporedo ići.

Mnogo je teškoća i neprilika imao da svlada i podnese sv. Šimun skupa sa sv. Judom dok je naviještao evanđelje u Persiji. Među glavnim poteškoćama bili su tamošnji tvrdokorni poganski svećenici i vrači, koji su na svaki način htjeli da taj narod zadrže u idolopoklonstvu, jer su bili uvjereni da je, ako narod pređe na kršćanstvo, time i njihova uloga odigrana. Zato podigoše proti njima narod, koji pogubi skupa oba apostola, Šimuna i Judu Tadeja oko god. 70. Mučenička njihova smrt zbila se je u glavnom partskom gradu

Suaniru. A smrt pretrpješe tako, da su bili najprije propeti, zatim im udovi ispiljeni, a konačno glave odrubljene.

Tijelo sv. Šimnua učenici sakriše najprije u Bosforu Cimenskom, a kasnije ono bude preneseno skupa s tijelom sv. Jude Tadeja u Babilon, gdje mu podigoše veličanstvenu crkvu. No kasnije, kad je bio Babilon razrušen, moći obojice apostola nađoše zajednički grob u vatikanskoj bazilici sv. Petra.

U popisu apostola imamo dvojicu koji su nosili ime Juda. Onoga o kojem sv. Luka, netom ga je spomenuo, nadodaje! »koji ga i izdade« i ovog našeg apostola Judu, koji je u popisu neposredno pred izdajnikom i koji inače ima nadimak Tadej. Taj mu je nadimak i dan vjerojatno zato da ga trajno razlikujemo od onog drugog apostola,

SV. JUDA TADEJ APOSTOL
(Izradio L. Ottoni — Bazilika sv. Ivana Lateranskog, Rim)

koji ne zaslužuje ni da ga spominjemo. A nadimak Tadej u našem bi jeziku značilo »častan«, što tako dobro pristaje našem apostolu koji je čitavim svojim djelovanjem potpuno zaslužio takav naziv.

Juda Tadej rodom je iz Kane galilejske, koja nam je dala tolike apostole, a i on je bio rođak Isusov jednako kao Jakov Mlađi, koji su svi bili djeca Alfejeva, koji je opet bio brat sv. Josipa, zaručnika prečiste Djevice. Zato i njega sveto evanđelje naziva »bratom Isusovim« koja riječ kako znamo ima široko značenje isto kao naša riječ »rođak«.

Dok za sv. Šimuna znamo da je ostao djevac, sv. Juda Tadej bio je oženjen. Prema svjedočanstvu »Konstitucija apostolskih« bio

bi imao više djece, s kojima je obrađivao zemlju, za razliku od većine drugih apostola, koji su bili ribari.

Kako je Šimun vjerojatno u roditeljskoj kući u Kafarnaumu rastao skupa s Isusom, mora da je također pošao veoma rano za njim, netom je naime Isus započeo svoje javno djelovanje. A i Isus ga je na osobiti način zavolio. To nam dokazuje i jedna zgoda sa Posljednje Večere. Naš je naime Juda tom prilikom zapitao Isusa za uzrok zašto se još ne objavi svijetu. A Isus je tada odgovorio kako svijet još nije zavrijedio to objavljenje te mu je ovo još rekao: »Tko ima ljubav prema meni, držat će riječ moju; i Otac moj imat će ljubav prema njemu, i k njemu ćemo doći i kod njega ćemo se nastaniti.« (Iv. 14, 23.). Tim je riječima Isus htio Judu uvjeriti da se to na njega ne odnosi, budući da on u svom srcu nosi i Njega i Oca njegova.

Za vrijeme muke bit će kao iz daleka Juda pratio svog Učitelja, uvjeren da će doći dan njegove slave i pobjede. Zato se je i veselio toliko Isusovom uskrsnuću, boraveći trajno uz njega sve do časa njegovog uzlaska na nebo. A kad su se, primivši Duha Utješitelja, apostoli razišli svijetom, Judi Tadeju je u dio pala Idameja, Sirija, Mesopotamija. Po sv. Paulinu iz Nole bio je dopro sve do Persije i Babilonije. Kasnije, god. 62. nalazimo ga opet privremeno u Jeruzalemu iza mučeničke smrti sv. Jakova, biskupa u tom gradu. A tada je opet nastavio apostolski rad u Mesopotamiji, a zatim u Perziji. Tu se je sastao sa sv. Šimunom apostolom, da se od njega više do smrti ne rastavi.

Sv. Juda Tadej je između onog malog broja apostola, koji su nam ostavili po koju poslanicu. Njegovoj je poslanici bio cilj, da sačuva vjernike od zabluda, koje su u to vrijeme kolale među kršćanima. Dok s jedne strane žestokim riječima osuđuje krive učitelje, dotle uvjerljivo potiče vjernike da ostanu stalni u nauci, koju su primili od Isusa i od apostola.

Kao što njegov drug Šimun, tako je i Juda Tadej bio mučen u gradu Suarniru kod Babilona, i to vjerojatno raspet, zatim još živ skinut s križa, da mu konačno bude glava odsječena. Bilo je to oko god. 70.

Tijelo mu bude najprije u Babilonu sahranjeno, gdje mu bi podignuta krasna crkva, a kasnije preneseno u Rim, u baziliku Prvaka Apostolskog. Nekoje njegove moći čuvaju se također u Tuluzi i u Akvisgrani.

U posljednje vrijeme počelo je po kršćanskom svijetu veoma živo čašćenje sv. Jude Tadeja. On je napose zazivan u žalosti i potištenosti, a osobito je zagovornik proti krivim prorocima. Molimo ga da i nama u tome, napose u današnjim vremenima, bude pred Bogom mogući zagovornik.

S. L.

»Zato pozivamo sve kršćane, da ne samo nastoje bez prekida i javno i privatno svaki u svojoj kući i u svojoj obitelji obavljati ovaj sveti čin (t. j. molitvu presv. Krunice), nego također naređujemo, da čitav mjesec listopad bude posvećen nebeskoj Kraljici Krunice.«

Papa Lav XIII. u enciklici god. 1883.

Opomena, koja je uvijek suvremena

Sveti i veliki učitelj svete vjere Ivan Zlatousti govori u tumačenju epistole sv. Apostola Rimljanima: »Ako nećeš vjerovati, da je Bog pravedan jer će kazniti tek u budućnosti, to vjeruj radi toga, što se dogodilo u prošlosti. Tko je u vrijeme Noa poslao potop? Tko je poslao oganj s neba na Sodomu i Gomoru? Tko je potopio egipatsku vojsku u more? Tko je Kaina kaznio? Tko je kaznio 42 objesna dječaka pustivši na njih zvijeri? Zar ne vidiš svagdanje događaje? Zar i danas ne vidiš kako od glada umiru? Zar ne vidiš različite i strašne bolesti? Kaži mi, zar ti nisi zaslužio kaznu za svoje grijehe? Zar ti nije Krist pokazao primjerom, kako da spasiš svoju neumrlu dušu?

Ako se uzdaš u dobrotu Božju, to već tim pokazuješ, da si zaslužio kaznu. Zar ne zaslužujemo kaznu zato, što dragog Boga ne ljubimo već kršimo njegove naredbe? Bog je najmilosrdniji, ali i najpravedniji«.

Fra Anđeo*

Život je ljudski sličan glumi. To govore ne samo mudraci, nego i prosti puk, pa čak i poslovice. Jer kao što glumci okrabuljeni predstavljaju komedije i tragedije, i kao što u tragediji radostan početak žalosno, a u komediji žalostan početak radosno završava, tako i čovjek provodi život između sreće i nesreće, prema tome, da li ima na sebi krabulju sreće ili bijede. Također kao što kod tih predstava zaslužuju hvalu ne oni glumci, koji su dugo, već oni, koji su dobro predstavljali, tako isto zaslužuju hvalu ne oni, koji su dugo, već oni koji su dobro živjeli. Stoga lijepo, prema svom običaju, kaže o tome Seneka: »Život je sličan glumi, i važno je, ne koliko je trajala, već kako se odigrala.« Nemoj se dakle čuditi, što ti između toliko staraca i muževa savršenih u kreposti iznosim na ogled sliku jednog mladića. Život njegov nije bio dugotrajan, ali je zato bio tako krasan,

* Uvjereni smo, da ćemo ugoditi našim čitateljima donoseći ovu kratku biografiju uzornog dominikanskog dubrovačkog klerika iz konca 16. stoljeća. Tu je biografiju napisao čuveni dubrovački povjesničar dominikanac o. Serafin Crijević i objelodanio u svojoj »Ikonoteci« skupa s kraćim prikazima života još dvanaestorice dominikanaca, koji su se odlikovali svetošću. Suvišno je dokazivati od kolike je važnosti taj rad o. Crijevića za upoznavanje naše hrvatske vjerske, točnije svetačke povijesti, i kako upoznanje s tim našim uzornim pretečama vrši utjecaj i na naše vrijeme. A opet treba istaći i to da su svi ti životipisi, kao uostalom i druga djela o. Crijevića, pisana nekom naročitom, skoro klasičnom jedrinom i intenzivnošću, što najbolje dokazuje i ovaj kratki primjer. Ovaj ovdješnji odlomak o fra Anđelu u prijevodu o. fra I. Mihojevića, prenesen je iz prošlogodišnjeg multipliciranog almanaha dominikanskih klerika »Akvinac« što ga oni izdavaju s puno zanosa i s toliko kriterija da taj njihov početni književni rad budi najbolje nade. Inače su iz njihovog almanaha već ranije uzeti u »Gospinu Krunicu« još nekoji sastavci. **Uredništvo.**

da je i starcima krepošću bio ravan, a mnoge je možda i natkrilio. S pravom, dakle, ulazi u ovu Ikonoteku glasovite braće hvalevrijedni Fra Anđeo, iako je po godinama mladić, a u Redu tek novak; no tu se više cijeni dobar, negoli dug život. Nije nam poznato, kojoj je obitelji pripadao i kojeg je staleža bio ovaj Fra Anđeo, čiju uspomenu namjeravam iznijeti. Svakako rodio se u Dubrovniku godine Spasa 1571. i vele o njemu, da je u velikoj bogoljubnosti i živio i umro. Ono pak, što se je o njemu u uspomeni još sačuvalo, ukratko ću iznijeti.

Stupio je u naš Red u dubrovačkom samostanu u nedjelju 14. veljače i to iza onog dijela svećeničkog oficija, koji se zove Kompletorij. U to je vrijeme upravljao kongregacijom O. Serafin Razzi, glasovit muž iz Rimske provincije. Sutradan O. Mihovil Ferić, učitelj novaka, udaren od kapi umre nenadnom smrću. Fra Anđeo, kako je bio mlad i nenaučan na smrt osobito na tako tužnu i nenadnu, prestrašen tim događajem, počne se s osobitim nastojanjem pripravljati na onaj dan, koji sve smrtnike čeka. I on, koji je dan prije prigrlio stalež svetijeg života, sada je odabrao način najsvetijeg života. I tako je brzo napredovao u kreposti, da je on, novak, tek otrgnut od svijeta i starijima bio uzorom. Izgledalo je, da ne vrši u Redu tek godinu dana kušnje, jer se je već u početku pokazao savršenim u redovničkim opsluživanjima. Ponajprije odlikovao se je — prema svome imenu — anđeoskom čistoćom duše i tijela. Zatim je bio pun čednosti, pokornosti prema starijima, veseo s drugovima, suzdržljiv; prezirao je svijet, krotio duh, mrtvio tijelo i ljubio razmatranje. I tako ukrašen svim krepostima premda je prerano umro, imao je naime samo 17 godina, ipak se čini, da je živio mnogo vremena. Iste naime godine, koje primi na sebe habit Reda, na 4. kolovoza, ili radi velike vrućine ili moguće radi oslabljenja tijela od prestrogog načina života, spopadne ga ognjica. Da se bolest ne bi pogoršala, njegov mu Učitelj O. Ivan Hrizostom Gapillus zapovijedi, neka svuče kostrijet, koju je mjesto vunene košulje nosio na golom tijelu. Novak se je pokorio naredbi svoga Učitelja, ali to nije moglo utišati ognjice, jer je već bio zreo za nebo. Tih dana, kada se je već izgubila nada u njegovo zdravlje, pred svojim je ocem i rođacima, koji su došli, da ga vide, s takvim žarom i tako vješto govorio o nestalnosti i nevoljama u ljudskom životu, o preziru svijeta i o vječnom stanju blaženika, da su svi tu ostali začuđeni i na zadnju proplakali. Opažalo se je naime, da svojim govorom nadvisuje i svoje sile i dob i osobu. Kada ga je otac nagovorio, da svuče vunenu košulju, koju je, premda bolestan i ognjicom mučen, prema propisu svoga Reda uz tijelo nosio (mislio je naime ožalošćeni otac, da će se tako ognjica ublažiti, ili bolovi olakšati), kažu, da mu je odgovorio: »Život redovnika ne vrijedi toliko, da bi se morao prekršajem pravila sačuvati«. — Premda još nije bilo niti šest punih mjeseca, da je stupio u Red, ipak je položio svete zavjete, kako se to običava učiniti u ovakovim zgodama. Sve vrijeme života, koje mu je još preostajalo, samom je Bogu posvetio u bogoljubnim razmatranjima.

Napokon, sedmog dana bolesti, 10. kolovoza u 7 sati poslije podne blago usnu u Gospodinu, a da nije dao ni najmanjeg znaka nemira ili straha. U braći, koja su oko njega molila i plakala i koja su poznavala njegovu krepost, pobudio je odluku za sličnim životom i želju za sličnom smrću. Svi su njegovu smrt žalili kao zajedničku nesreću čitave kongregacije, i premda su bili uvjereni, da je taj sretni mladić primljen na nebo, ipak su željeli, da je još živio na procvat redovničkih pravila i na čast kongregacije. Također veoma se je mnogo očekivalo i od njegova izvanredna uma, koji je bio prikladan za svaki nauk lijepih znanosti.

Za Krista i svetu Crkvu njegovu!

»Čemu ustrepetaše narodi i ljudi izmišljaju taštine?
Ustaju kraljevi zemaljski i knezovi se složiše proti Gospodu i Svetomu Kristu stu njegovom.
Raskinimo veze njihove i zbacimo sa sebe jaram njihov.
Onaj koji sjedi na nebesima smije im se, i Gospodin ruga im se.« Ps. 2, 1—4.

Oluje strašne se dižu,
Kakvih ne bješe do sada,
Na ljudstvo kao da cijelo
Teška, crna noć pada.

Paklena diže se četa
Sotonskim bijesom prot Krista,
Štono dobrotom, ljepotom,
Božanskom istinom blista.

Paklena diže se četa,
Prkosi izravno Bogu,
Misleći, jadna, da ljudske
Pobune škodit mu mogu.

Gospod s visine to gleda,
Pušta da zloća se širi,
Ali on ujedno vjerom,
Duše sve vjerničke miri.

Duše on vjerne sad kuša,
Priliku svima sad daje,
Činom dokazat za Krista
Iskreno, žarko tko haje.

Crkva uzalud nam naslov:
»Borbene Crkve« ne nosi,
Naslov taj, s kojim se svaki
Katolik, vjernik ponosi.

Bori se Crkva prot tmine,
Bori se Crkva prot vraga,
Sigurna, sretna da jednom
Dušmanskog nestat će traga.

Ustajmo zato, mi braćo,
Kristu što ostasmo vjerni,
Spavati vrijeme je prošlo,
Glasovi zovu nas drevni.

Pobjede slava nas čeka,
Nebo u borbi nas prati,
Divno je s Kristom u društvu
Borit se, odvažno stati.

Dušmani Krista nek samo
Pomamno, veselo kliču,
Paklenim smijehom i ludim,
Sotonskim bijesom nek viču.

Pobjeda zadnja je naša,
Kristovo slovo ne laže,
S Kristom će doći do slave,
Nadu tko u njeg polaže.

Ante Belanić

Ovako posveti Kraljici presv. Krunice mjesec listopad!

Odmah na početku mjeseca listopada dolazi nam veliki blagdan Kraljice presv. Krunice, kao središnja točka cijele listopadske pobožnosti, kao blagdan, koji su Sveti Oci Pape obogatili tolikim oprostima, a ukrasivši ga nadasve najvećim oprostom što ga uopće di-

MOLITVA KRUNICE U OBITELJI
(Naslikao Cagnaccio di San Pietro)

jeli sveta Crkva, tako zvanim oprostom **Toties-Quoties (Toliko puta — Koliko puta)**. Taj se naime oprost sastoji u tome da dobijemo potpuni oprost **svaki put** koji pohodimo kapelu ili priliku Majke Božje, koja se toga dana javno izlaže na čašćenje, i izmolimo tom prigodom 6 Očenaša, Zdravomarija i Slava Ocu. Uvjet je dakako, kao uostalom za svaki potpuni oprost, da obavimo upravo u tu svrhu svetu ispovijed i primimo svetu Pričest. Ispovijed se može obaviti i osam dana prije, ili kroz svu slijedeću osminu, a Pričest primiti ili uoči

Svetkovine ili na samu Svetkovinu ili kroz cijelu osminu. Taj se oprost može dobiti već od podne uoči blagdana, pak do ponoći samog blagdana presv. Krunice.

Budući da je to veliki krunički oprost, ravan Porciunkulskom oprostu, ne smije da bude nijednog kruničara, koji ne bi spremno zagrabio duhovnu osvježujuću i obnovnu vodu na tom prebogatom izvoru. Dapače da se dobije taj oprost nije potrebito niti biti upisan u Bratovštini presv. Krunice. Njega može da dobije svaki vjernik, ako ispuni spomenute uvjete. To je sveta Crkva učinila upravo zato da olakoti svakomu postizanje ovog tako velikog duhovnog blaga.

Kroz mjesec listopad u svim skoro župskim crkvama, a i u mnogim drugima drži se nadalje svaku večer pred izloženim Svetotajstvom ili jutrom za svete Mise listopadska pobožnost, koja se sastoji u molitvi jednog dijela presv. Krunice, litanija Lauretanskih i molitve sv. Josipu: »K tebi, blaženi Josipe«. U toj pobožnosti revni će kruničar i svaki vjernik, po mogućnosti svagdano prisustvovati, pogotovu kad oni koji deset puta prisustvuju mogu u jedan dan, po svom vlastitom izboru, dobiti potpuni oprost uz obične uvjete. Međutim i za svaki pojedini put što prisustvujemo listopadskoj pobožnosti dobijemo oprost od sedam godina i sedam četrdesetica. I te oproste Crkva kao dobra i brižna majka, udijelila je ne samo članovima Bratovštine presv. Krunice nego svoj svojoj duhovnoj djeci.

Napokon oni koji ili radi daljine ili radi zaposlenosti u određeno vrijeme ne mogu da prisustvuju u crkvi pobožnosti, neka, u svojoj kući kroz ovaj barem mjesec, ako već ne mogu cijelu godinu, sakupe sve članove obitelji i susjede, koji sami u svojoj kući ne vrše tu pobožnost, i tu neka slave svoju nebesku Kraljicu njoj najmilijom molitvom.

Imamo dakle toliko mogućnosti i načina da se u ovom Marijinom mjesecu njoj utečeno moleći je i za naše potrebe kao pojedinaca, a još više kao članova ljudskoga društva, koje upravo sada proživljava svoje tako teške i kobne dane. Kraljica pobjede, koja je svoju pomoć iskazala u tolikim prilikama pomoći će nam i danas u svim nevoljama vodeći nas konačno k vječnoj luci spasa, do koje ćemo sigurno dospjeti, ako se budemo služili onim sredstvima, koja nam je njezin Sin ostavio upravo zato da nam omogući i olakoti put do tog našeg zadnjeg cilja.

Moć kršćanske ljubavi

V

Potajni odlazak

Početkom XVIII. vijeka vodili su se mnogi ratovi. Može se reći da je cijela Evropa bila bojno polje. Radilo se o nasljedstvu na španjolski prijestol. Jedan, između mnogih bojeva, vodio se je u Pijemontu 1706. Ljudevit XIV. opsjedao je Torin. Grad je već popuštao, ali u zadnji čas stigne Eugenije Savojski sa carskom vojskom i zametne boj. Na 7. rujna pobijedi carska vojska Francuze, koji

ostaviše 20.000 na bojnom polju što mrtvih, ranjenih, zarobljenih. Pobjeditelji pretrpješe veći gubitak mrtvih i ranjenih; među ovima zadnjim nalazio se je i Albert pl. Turié. Bio je određen za obranu grada. Radi svoje hrabrosti za opsijedanja imenuje ga maršal svojim pomoćnikom. Pri navali iz grada bio je Albert pogođen i zbačen s konja. U zadnjem času vidio je svoje drugove gdje kliču i slave pobjedu... Što se poslije dogodilo nije znao, jer se je onesvijestio.

Osvijestivši se poslije nekoliko sati, našao se je Albert u svojoj kući dvoren od vjernog sluge Petra. Sluga je pozvao i liječnika. Siromašni bolesnik podnosio je strašne bolove na desnoj strani prsiju. Kugla mu je slomila dvije il tri kosti, a zatim ranila crijeva. Smirivši se od prvog utiska i svijestan svog stanja, zapita mirnim glasom liječnika: »Jesam li smrtno ranjen, gospodine doktore?« — »Barem za neko vrijeme nema pogibli« — odgovori liječnik. »Ako mi se rane pogoršaju koliko još mogu proživjeti? Recite mi iskreno«, upita bolesnik. — »To je teško predvidjeti i odrediti. Kad bi bolest krenula na gore mogli biste proživjeti još dva, tri dana; možda ne više«, odgovori liječnik.

Kad je otišao liječnik okrene se Albert Petru i reče: »Petre, molim te dozovi mi dobrog oca Augustina«. Petar odmah ispuni želju svog gospodara. Otac Augustin, sin sv. Dominika, uživao je u Torinu veliko štovanje radi svoje pobožnosti i milosrđa. Albert je često i rado išao k njemu, kad bi mu vrijeme dopuštalo. Razgovarao se je o duhovnim stvarima, te je bio i pripravan, kad bi Bog htio, da ostavi svijet i Bogu se posveti.

Ali Bog bijaše drukčije odredio. Nakon nekoliko mjeseci Albert je ozdravio, zahvaljujući vjernom slugi i brizi liječnika. Mnogu noć probdio je vjerni sluga uz krevet svoga gospodara. Mnogo puta klonuo je od umora.

Kad se je Albert digao iz kreveta napiše Robertu kratko pismu u kojem, poslije nego mu je ispripovijedao tijek bolesti, bratski ga kori što nije došao da ga pohodi. Robert mu odgovori, da je zaokupljen poslom i da ne može ostaviti ni za čas dvorac.

Što je više ozdravljao, to je više osjećao želju da se pomiri sa svojim bratom. Razgovori sa ocem Augustinom bijahu svagdanji i veoma intimni. Albert mu je otkrio cijelu dušu.

Prošla je godina od bitke i Albert odluči da piše nanovo svom bratu. Evo tog pisma:

Predragi brate!

Evo me da ti rečem zbogom, jer kad primiš pismo ja ću već biti na putovanju, odakle nema nade da ću se vratiti.

Ponavljajući ono što sam ti rekao u zadnjem pismu i što ti je potvrdio otac Augustin, još te jednom molim u ime Božje, da mi oprostiš sve što sam nanio tebi i tvojoj obitelji. Opozivljem sve uvrede koje sam ti, hotimice ili nehotice, nanio. Nek se Bog smiluje nama bijednim grješnicima.

Kako želim, da te vidim nakon dugog vremena i koja utjeha bi mi bila, kad bih mogao čuti oprost iz tvojih ustiju! Bog mi neće

dati ovu utjehu, jer ti ne možeš doći; a ja nisam dostojan, priznajem, da se pokažem pred tobom i da te ogrlim. Neka se vrši volja Božja! Ali, vjeruj mi, neću prestati misliti na tebe. Nek te Bog blagoslovi.

Tvoj nedostojni brat

Albert.

Nakon ovog pisma Albert se je povukao u sebe. Nitko nije znao za uzrok osim oca Augustina; ali i on je imao zatvorena usta po tajni svete ispovijedi. Nije mogao da ikomu išta reče.

VI

Kušnja i zadovoljština

Kad je Robert primio Albertovo pismo, vladala je velika žalost u dvorcu pl. Turié. Upravo tog dana umrla je plemenita žena, koju je Robert uzeo za drugaricu. U početku izgledalo je da će preboljeti, ali pod pritiskom teške ognjice umrla je.

Moramo spomenuti, za razumijevanje, da je Robert, poslije nego je izgubio svaku nadu za jedinicom grofa Lozet, zaprosio ruku gospođice Pelazot. Iz odlične obitelji, blagog karaktera i dobrog odgoja. — Pristala je na vjenčanje da udovolji svom bratu. Umirući ostavi kćer i dva nejaka sina.

Neočekivana smrt žene otvorila je duboku ranu u srcu Robertovu. Nije imala ni 40 godina. Sedmice i sedmice nije se mogao otresti teške melankonije. Bog se je poslužio ovim udarcem da ga pročisti svojom milošću. Robert počne razmišljati, da je sigurno po odredbi Božjoj došlo pismo od brata u vrijeme smrti njegove žene. I nije se mogao djeliti od misli, da je ovo kazna Božja, jer se nije htio pomiriti s bratom.

Nije Robert prvi, koji je, pod pritiskom velike boli i nemira, pokušao da popravi i ispovijedi zla prošlog života. Doista, prije i poslije njega, mnogo ih je bilo u sličnim prilikama, i na koncu poljubili su ruku koja ih je pravedno kaznila. Kršćanstvo uči, da su blaženi oni koji plaču, jer će se utješiti. Robert, koji je bio skoro zaboravio brata, češće je sada govorio: »Rado bih se odrekao deset godina života, kad bih mogao vidjeti moga brata i znati kamo je otputovao«.

Stara je riječ: svaka nesreća donosi drugu. I ovo se je ispunilo na Robertu.

Prošlo je već nekoliko godina otkad je umrla Robertova žena. Robert je otada živio jedino za svoje sinove Karla i Emila. Karlo je navršio svoju 14. godinu, a Emil 10. I ove mlade biljke brzo su bile žrtve neumoljive smrti.

Između najgorih bolesti, koje haraju svijetom broji se i difterija. Nijedna dob nije pred njom sigurna; a osobito kosi djecu i mladost. Teško se ozdravi. Osobe izgube snagu i redovito nakon nekoliko dana podlegnu. U današnje doba lako je spriječiti pomoću lijekova, ali u vremenu o kojem pišemo rijetko je tko ostajao živ.

Karlo i Emil nalazili su se, od nekoliko vremena, u gostima kod rodbine. Jedne večeri, netom su se vratili sa izleta, Emil se razboli

od difterije i bi odnesen kući. Poslije trinaest dana bolovanja siromašni dječak umre. Otac ga otprati do groba s takvim mirom i jakošću, da je svakoga iznenadilo. Plakao je tako gorko; plakao je, jer je svakomu čovjeku u naravi da plače. Ipak iz cijele žalosti odsijevala je kršćanska smirenost; svijestan da vrši žrtvu, koju je dužan.

Osta mu je još stariji sin, jedini koji ima uzdržati ime i slavu obitelji Turié.

Prošlo je pet sedmica od smrti Emila, a nitko nije slutio da je i stariji sin zaražen dodirom mrtvog brata. Nitko ga nije njegovao ni liječio.

I doista se i Karlo razbolje od difterije. Nije pomogla ni liječnička znanost ni žarke očeve molitve. Vedrog srpanjskog dana, kad je kroz otvoren prozor ulazio svježi jutarnji zrak, ispustio je Karlo svoju nevinu dušu.

Bijedni Robert! Siromašni otac! Tko može izreći i dokučiti bol slomljenog oca, gledajući svoj porod, svoju nadu, posljednjeg sina?

I ovoga je otac otpratio do groba. Kad se je rastvorio i zatvorio po treći put grob da primi njemu najmilija stvorenja, osjetio je Robert u svojoj duši, da je za njega kucnuo zadnji čas; da zemlja nije više za njega; da ga zove druga domovina. Kad bi još imao živjeti nekoliko godina, nastojao bi da nadoknadi za nebo što je dosad uludo izgubio. Sa Karlom pala je u grob stara i slavna obitelj Turié. Oh, zašto Robert nije poslušao bratski poziv Albertov, da se pomire?

Čemu oplakivati prošlost? »Jao vama, ako ikada zaboravite da ste braća!« Robert i Albert zaboraviše i zanemariše ovu opomenu, i zato se ispunila nad njihovom kućom teška izreka.

Smirivši se, Robert prione uz redoviti život. Pisao je svom zetu, da dođe u dvorac, koji namjerava ostaviti njemu sa svim imanjem.

(Nastavit će se)

Redovnica u Meksiku i zadana riječ

Kao zaista neobičnu, senezacijonalnu činjenicu, donio je pred koju godinu meksički dnevnik »El Universal« slijedeću vijest:

Tamo je bila nevino osuđena na dvadesetgodišnji prisilan rad na strašnom otočju »Maric« jedna redovnica, imenom sestra Koncepcijon.

Međutim bude joj javljeno da joj je majka teško oboljela, te da silno želi prije smrti vidjeti svoju kćerku. Zamoli za dopust upravu zatočenja, i dopust joj bude udijeljen uz uvjet dakako da se opet tamo povrati. To ona i obeća.

I doista sestra Koncepcijon, poslije nego je neko vrijeme proboravila uz bolesnu majku, vrati se na dalje izdržavanje svoje teške kazne...

Nećemo momentano ulaziti u ispitivanje same zgodnosti tog njezinog držanja, ali nam to svakako dokazuje do kakvog herojstva može dovesti jednu Bogu posvećenu osobu zadana riječ!

Rascjepkanost i razrovanost protestantizma

Ponos obuzimlje svakog katolika, što je član katoličke Crkve, koja je jedna u čitavoj svojoj nauci i životu. Jedan naročiti primjer vjerske razdvojenosti pruža nam protestantizam, pak ćemu uglavnom prema časopisu »Missioni Domenicane« ovdje donijeti nekoliko podataka.

Sveto nam Pismo govori o apostolu Pavlu da je u Ateni »osjećao u duši odvratnost ugledavši grad pun idola«. (Dj Ap.).

Slično nekako čuvstvo osjeća čovjek promatrajući u Americi različite protestantske sekte, koje su prouzročile neviđenu zbrku od »jedne« Kristove crkve. Prolazeći ulicama amerikanskih gradova na svakom koraku nalazimo crkve raznog oblika i veličine. Nazivlju se kršćanske, ali se međusobno razlikuju po postanju, nauci i kultu. Navest ćemo uglavnom ono što se nalazi u dnevniku »The New York Times« od 5 okt. 1935. pod naslovom: Religous Services.

»Baptist«: šest crkava; Christian Church«: »Dicciples«: jedna crkva.

»Christian Science« pet crkava; »Community Church«: jedna crkva.

»Congregational Church«: jedna crkva; Divine Science«: dvije crkve.

»Freethinkers«: jedna crkva. »French Church«: jedna crkva.

»Interdominational«: jedna crkva. »Lutheran«: dvije crkve.

»Methodist Episcopal«: tri crkve. »Reformed«: šest crkava.

»Protestant Episcopal«: dvadeset i jedna crkva. »Presbyterian«: deset crkava.

»Theosophy«: dvije crkve. »Unity«: jedna crkva.

»Unitarian«: dvije crkve. »Universalist«: jedna crkva.

»Universal design«: jedna crkva; »Other Services«: šest crkava.

Zaista prava zbrka. Najrazličitije nauke i bogoslužje. Jedino zajedničko ime imaju kršćanin.

Kakva može biti veza ovih crkava i crkvica, posve oprečnih, sa pravom Crkvom Kristovom i sa onim »jednim« kraljevstvom, koje je Krist osnovao i obećao mu nepropadljivost? »Kršćanstvo vječno govori o Jedinstvu: i oznake „jednu" nalazimo među onima u „Vjerovanju". I pazite, da Crkva ne samo ističe svoje Jedinstvo, nego ga i pjeva, jer je Jedinstvo oznaka Zakona i Slave.« (Hello).

Međutim u protestantskim crkvama nema ni sjene jedinstva. Nastojalo se je i neprestano se nastoji, da dođe do jedinstva, ali ne bitnog, jer je to nemoguće, nego do vanjskog. Nije se ništa postiglo, niti će se postići, jer je razdvojenost u naravi protestantizma.

U Americi se tako bjelodano opaža, kako su istinite sve tvrdnje što ih naučava Crkva o protestantizmu. Naime, da se sastoji u slobodnom prosuđivanju čovjeka o Božjim djelima. Htijući da »obnove« i udese crkvu prema primitivnim apostolskim vremenima, eda se Bog časti »u duhu i istini«, dogodilo se je, da je čovjek potpuno pokvario djelo Božje, prezirući sve i prelazeći preko svega. Zato u protestantizmu ne opstoji pravi smisao vjere i sve se svodi na čisti formalizam, na izvanjske obrede, koji nemaju veze sa živim, osjećajnim i intimnim štovanjem, što ga čovjek duguje Bogu.

Protestantizam u sebi, u svojoj biti ne može nikada proizvesti plodove svog života, jer je kao odrezani prut s loze. Mrtav je.

Očito je stoga da protestantizam ne može ni plodova donijeti. U javnosti se pokazuje strog, revan za čistoću tradicije, uzdržljiv, — komedija prohibicije plod je protestantizma — često spominje Boga i neprestano se poziva na Bibliju; odbija štetne manifestacije, mrzi zabave, povjerljivost, veselje; ali u stvarnosti kolika zabluda i koja duboka pokvarenost! A i ne može biti drukčije.

Kršćanstvo je svedeno na čisto vanjsko vršenje, lišeno duhovnosti, svrhunaravnosti, pravog svećenstva, žrtve, milosti, koja silazi u dušu po svetim sakramentima. Zanijekaše prisutnost Isusovu. A da uzdrže i očuvaju čovjeka u ispunjavanju dužnosti prema Bogu, o čemu ovise sve dužnosti, puštaju ga samom sebi. I tako je onemogućen cilj radi kojeg se Krist uputio i umro.

U protestantizmu mnoge vjerske dogme ili se otvoreno niječu ili naprosto ignoriraju i proglašuju zastarjelim — dosljedno bezkorisnim. Mnogi su pastori zanijekali dapače božanstvo Kristovo.

Govoreći o svetosti u protestantizmu, treba se sjetiti samo toga da je on ustanovljen od osoba, koje su bile prave antiteze svetosti, kao Luter, Henrik VIII., Kalvin, Zvingli i drugi. Odbacivši protestantizam dogme, odijelio se od Crkve, majke svetaca i zato osuđen na vječnu svrhunaravnu neplodnost.

Ne samo da se neplodan pokazao glede svetosti, nego je uništio obitelj, tu živu stanicu društvenog organizma, fizično i moralno, dopuštanjem bračnih rastava i pobačaja.

Bračne rastave uvijek su bile dopuštene od svih protestantskih sekta, ali u ovo zadnje vrijeme došlo je popuštanje do vrhunca, tako da je ženidba koju sv. Pavao zove »veliki sakramenat«, postala po mnogima uzakonjena razuzdanost.

Što se događa u Americi gledom na ženidbu nadilazi svako poimanje. Novine su trajno pune sablazni, jezivih prizora, koji se vrše u ženidbi. Ima obzirom na to zla i među katolicima, ali daleko manje, kako to najbolje dokazuje sama statistika.

Glede pobačaja dosta je spomenuti, da je na jednom svečanom sastanku anglikanskih biskupa ovaj čin označen kao dozvoljen i potvrđen kao suglasan sa kršćanskim moralom. Treba li tu komentara!

Sada se međutim uzimlje u obranu sterilizacija i nastoji na svaki način da ona bude uvedena kao državni zakon.

A protestantsko b o g o s l u ž j e! Crkve su im većinom lijepe i velike, osobito u New-York-u. Međutim čitavo se bogoslužje sastoji u slušanju kojeg odlomka sv. Pisma, kojeg govornika, koji često govori o onom što nema veze sa evanđeljem i Kristovom naukom; ili pak u lijepim programima instrumentalne i vokalne muzike. Tako crkva prezbiterijanaca u New-York-u je velika polukružna sala sa sjedalima, sliična amfiteartru. Mjesto oltara katedra, a visoko gore krasne orgulje. Ova nazovi-crkva najbolje nam tumači protestantizam. Nijedan oltar, nikakvo svećenstvo, nikakva žrtva, nijedna slika, pa ni Isusa Krista... Pustoš...

U episkopalnim crkvama ima oltar i slikâ. Na prvi pogled izgleda da su katoličke. Ali gdje je žrtva? Gdje je zakonito svećenstvo, koje potječe od Krista i apostola?

Crkva mora biti uvijek mjesto sveto, kuća molitve, — mjesto gdje se mora osjećati živa prisutnost Božja. Međutim mnoge protest. crkve, baptista, metodista, kongregacionalista, osobito preko sedmice, postaju javni lokali za zabave. Preudesuju se, eda se dobije koja para, u koncertne, kazališne, plesne dvorane i t. d. I gdje bi morao biti oltar za žrtvu tu je pozornica, a gdje bi morao svećenik prikazivati nekrvnu žrtvu tu glumci i glumice, plesači i plesačice plešu i glume.

Prošle godine u New York-u neki protestantski pastor pozvao je neku famoznu plesačicu da pleše u njegovoj crkvi prigodom Božićnih svečanosti. U obranu svojeg postupka naveo sam psalam 149. i 150. (The New York Sun, December 4-th 34).

Međutim velik dio ovih crkava otvara se samo jedan ili dva sata u nedjelju i jedan sat u koji sedmični dan. Ljeti pak njekoje crkve su zatvorene ili radi vrućine ili jer su pastori otišli n a p r a z n i k e. Službe nema, a tko hoće štovati Boga može kod kuće »u duhu i istini«. Prošlog ljeta donio je jedan dnevnik: »Služba neće biti danas (nedjelja) u crkvi kongregacionalista, budući da je pastor na svojim godišnjim praznicima. (The New Haven Register, Sept. 1, 35).

Plod ovoga je golemi vjerski i n d i f e r e n t i z a m, i potpuna nemarnost u vjerskim pitanjima.

Sve su vjere dobre, vjera je privatna stvar, svatko može častiti Boga kako mu se sviđa... To su krilatice, koje se neprestano ponavljaju u govoru i u pisanju, iz kojih izvire izravno vjerski nehaj, koji je zauzeo gigantske razmjere. Drži se, da u Americi od 150 mil. stanovnika ne prakticira vjeru 70 ili 80 milijuna. Žalosno!

Ovo očito pokazuje, da ta lažna reformacije nije ništa reformirala nego da je samo koban utjecaj vršila na nebrojene duše. Jedini spas jest povratak katoličkoj Crkvi.

»Naši prethodnici vrhovni glavari Crkve naredili su u više navrataka da se pobožnošću Krunice bl. Djevici iskazuju najviše počasti.«
Papa Lav XIII. u ap. konstituciji god. 1898.

Zavjet Poljske studentske omladine kod Majke Božje u Čenstohovi

Prizor, koji se je pred koje vrijeme odigrao u Čenstohovi bio je ujedno i veličanstven i dirljiv. Kod Majke Božje na Jasnoj Gori, u tom svetom poljskom gradu, okupila se je nepregledna vojska Marijine djece, da joj se posvete, da joj zavjet polože. Bili su to studenti raznih najviših poljskih naučnih zavoda, njih do 40.000.

POLJSKO NARODNO SVETIŠTE MAJKE BOŽJE U ČENSTOHOVI

Najprije je u procesiji nošena čudotvorna slika Majke Božje, zatim je svečani pontifikal držao poljski kardinal-primas dr. Hlond, a napokon je sva ta omladina, nada i ponos cijele Poljske, izgovorila ovu svečanu posvetu: »**Obećajemo i kunemo se Kristu i tebi, o naša Kraljice, zaštitnice poljske sveučilišne omladine, da ćemo vazda i posvuda braniti našu svetu katoličku vjeru, podlažući se sinovski Apostolskoj Stolici. Obećajemo i kunemo se, da ćemo bra-**

niti našu vjeru i da ćemo se po njoj upravljati u našem životu privatnom, obiteljskom, društvenom, narodnom i javnom«.

Zanos kojim su ti ponosni mladići izricali to svoju posvetu, taj svoj zavjet, bio je golem. A tomu je još više pridonijelo samo mjesto na kojem se je taj svečani čin vršio. Jer Čenstohova je poljski Lurd. To je mjesto s kojega toliko već vjekova bdije Marija nad poljskim narodom. Tu ona dijeli svoje milosti. Čenstohova je usto vezana s tolikim uspomenama iz povijesti poljskog naroda, i to i iz vjerske povijesti i iz narodne povijesti. Od god. 1382., kad je počela pobožnost k Majci Božjoj na Jasnoj Gori, pa do danas, to sveto brdo vidjelo je tolike i tužne i utješne događaje. Ali uza sve neprilike danas je ta povijest slavna, dapače upravo zato još slavnija. Zato i jest to Marijino svetište najdragocjenije blago poljske zemlje. I njega eto toliko već stoljeća ljubomorno čuvaju bijeli redovnici pavlini kao svjedočanstvo lijepe prošlosti, a i kao zalog još bolje budućnosti.

Upravo zato poljska sveučilišna omladina nije mogla izabrati boljeg mjesta za svoj zavjet. Čast nek je takovoj omladini!

PO KATOLIČKOM SVIJETU

Temeljni kamen Zavjetne Crkve sv. Josipa u Sarajevu. Dana 16. kolovoza bio je za Sarajevo svečan i sretan dan. Tog je naime dana bio postavljen temeljni kamen nove veličansvene Zavjetne Crkve sv. Josipa. Za ostvarenje tog djela najviše je zaslužan sam nadbiskup dr. Šarić koji je i kod kuće i u inostranstvu, a nadasve kod američkih iseljenika Hrvata skupljao doprinose za taj cilj. Samo pak mjesto za novu crkvu sretno je izabrano, budući da je prema tamo upravljen razvitak Sarajeva, te će tako taj kraj ujedno s novim projektiranim nadbiskupskim dvorom biti jedan snažni centar katoličkog afirmiranja i izgrađivanja Sarajeva. Dao Bog i sv. Josip, komu se u čast i podiže novi monumentalni hram, da što prije ugledasmo do kraja stvoreno to veliko djelo!

Posveta kapele Trpećeg Isusa u Zagrebu. Rušenjem stare Zakladne bolnice u Zagrebu je nestalo jedne točke, na kojoj je pobožnost Zagrepčana kroz duge decenije dolazila do tako vidnog izražaja. Bila je to stara kapela Trpećeg Isusa. Međutim u novim zgradama bilo je predviđeno također ponovno uređenje kapele. I doista sve je to izvedeno u još većem i raskošnijem obliku nego prije, samo što je stari kip Trpećeg Isusa,koji je sada u kapeli sestara na Miramarskoj cesti, zamijenjen golemom slikom na staklu po nacrtu slikara Trepša. Nova je kapelica posvećena dne 16. kolovoza po nadbiskupu koadjutoru dru Stepincu. Postoji pouzdana nada da će Zagrepčani zavoljeti jednakom ljubavlju i ovu novu kapelu, tražeći tu utjehe u svojim duhovnim i tjelesnim potrebama.

Škole i napredak katolicizma u Engleskoj. U Londonu je pod predsjedanjem westminsterskog nadbiskupa Hinsleya održana konferencija o katoličkim školama. Tu je utvrđeno, da je u Engleskoj katolicizam napredovao dotično nazadovao u srazmjeru s razvijanjem katoličkog školstva. Tako je istaknuto i to da se napredak katolicizma u zadnje vrijeme ima najviše pripisati tome što su se engleski katolici žilavo prihvatili posla oko podizanja i otvaranja novih vjerskih škola. Taj je rad mons. Hinsley napose pohvalio, izjavivši da je on lično spreman i prosjačiti za razvitak te plemenite i potrebite sekcije.

Crkva na vodi. U Argentini, napose u predjelima velikih rijeka, ima opsežnih područja gdje se ne nalazi ni jedna katolička crkva. Da se tom nedostatku zadovolji došli su u Buenos Airesu na ideju da jednu veliku lađu preudese u kapelu, koju su posvetili Kristu Kralju. Ta je kapela duga 30, široka 6 metara, a u nju može da stane do 250 ljudi. Na lađi će biti stalno namješteni nekoji svećenici. Lađa će nedjeljom i blagdanom putovati od naselja do naselja i tako će vjernici moći da udovolje svojoj vjerskoj dužnosti.

Španjolske grozote i Sveta Stolica. Neprestano u zadnje vrijeme čitamo o grozotama koje se vrše nad slobodom i nad životom vjernika u Španjolskoj. Služenje sv. Mise se zabranjuje; svećenici, redovnici i redovnice progone se, zlostavljaju i ubijaju; crkve, samostani, vjerske zgrade pale se i ruše! Sveta Stolica preko apostolskog nuncija u Madridu protestirala je radi svega toga, tražeći od vlade u Madridu da se jasno izjasni protiv uličnih zločina barem pred svjetskom javnošću. Do danas nije još madridska vlada na te proteste odgovorila.

Prijenos tijela svetog dječaka Gvida de Fontgalland. Nazad koje vrijeme bilo je sa grobišta u mjestu Die iskopano i prepoznato tijelo časnog sluge Božjeg, malog Gvida de Fontgalland. Dok se očekuje riješenje Crkve koja jedina auktoritativno utvrđuje mišljenje o svetosti i kreposti ovog dragog dječaka, njegovo će tijelo za sada počivati u kripti kapele sv. Feliksa, koja je uz kapelu bogoslovskog sjemeništa u Valence. To je veoma sretno privremeno rješenje, jer Gvido je i sam tako žarko želio da bude svećenik, a opet mnogi svećenici i bogoslovi upravo zagovoru tog svetog dječaka pripisuju milost svećeničkog zvanja i ustrajnosti. Nadamo se da će doskora povoljno biti riješeno pitanje njegove beatifikacije a molimo i mi Boga da se taj dan što prije uskori, a podjedno nek mu se privatno mole i naši svećenički kandidati, da i njima dragi mali svetac bude pomoćnik na Božjem putu.

Japanske državne vlasti i vjerski odgoj. Sve do god. 1935. u Japanu je vjerska pouka u školama bila zabranjena. Međutim od te godine ne samo da je ona dopuštena, nego državna vlast preporuča u školama i pouku u vjeri i vjerski odgoj. U riješenju kojim je ta odluka popraćena ističe se da školski odgoj ima u djetetu njegovati i razvijati vjersko čuvstvo radi velikog utjecaja što ga ima vjera na obrazovanje značaja.

Desetgodišnjica dječje Katoličke Akcije u Italiji. Na dirljiv su način talijanski dječaci proslavili desetgodišnjicu svoje Katoličke Akcije. Oni su najprije u Rimu u bazilici sv. Petra prisustvovali Misi, koji je služio kardinal Pacelli. Zatim ih je primio Sveti Otac u svojoj vili Kastelgandolfo, gdje on provodi ljeto. Djeca su tom prilikom svom ljubljenom zajedničkom ocu predali darove za misije i za karitativne svrhe, koje su oni sami skupili. U ostalom ti dječaci već su se u bezbroj prilika pokazali kao pravi apostoli vjerskog života, napose među svojom rodbinom i vršnjacima.

Njemačka državna cenezura i papine enciklike. Novinska agencija »Kipa« javila je tu skoro slijedeću vijest. Kako je poznato u Njemačkoj postoji »državni ured za promicanje germanskih spisa«, koji vrši neku vrst cenzure nad svim novim djelima, koja su objavljena u državi, proglašujući ih »pozitivnima«, »prihvatljivima s ograničenjem« ili »negativnima«, sve to dakako sa stanovišta nacijonalnosocijalističkoga. U posljednjem popisu nijedno katoličko djelo nije ocijenjeno kao »pozitivno«, dok su pripuštene »s ograničenjem« enciklike Pia XI., što ih je tu skoro objavilo jedno katoličko izdavačko poduzeće.

KRUNIČARSKI ŽIVOT

KRUNIČAR I KREPOST PRAVEDNOSTI

Dok krepost razboritosti raspolaže naš razum, da lako sudi o onome što se odnosi na naš zadnji cilj, dotle se tri ostale stožerne ćudoredne kreposti, pravednost naime, jakost i umjerenost, odnose na druge naše duševne moći, i to pravednost na najplemenitiju našu duševnu moć iza razuma, volju, a zadnje dvije jakost i umjerenost odnose se na dvije druge naše osjetne moći, na požudu naime razdražnu i pohotnu.

Pravednost dakle udesuje našu volju. Ovako nju definiramo: Pravednost jest neprestana i trajna volja svakomu davati njegovo pravo. Nije dakle dosta da to činimo samo gdjekad, samo prema pojedincima, samo onda, kad to nama dobro dolazi. Već neprestano i trajno. U ostalom ta neka postojanost u dobroj želji i odluci zahtijeva se za svaku krepost. A ni jednu krepost ne postižemo odjednom. Tek kad smo se u dobrim djelima jedne iste vrste dulje vremena uspješno vježbali tek tada postižemo odnosnu krepost.

Pravednost, to je krepost oko koje se kreću tolike druge kreposti, a njezina vrijednost i značenje uvijek je bilo veliko, uvijek uzvišeno. No u ovim našim upravo sadašnjim danima uloga pravednosti u cijelom društvenom redu kao da dolazi još više do izražaja. Socijalna pravda, koja se danas toliko naglasuje nalazi svoje njabolje rješenje upravo u kreposti kršćanske pravednosti.

No pravednost je u vezi i s drugim krepostima. One su kao neke njezine sestre. To je u prvom redu krepost religije, bogoštovlja, koja pravedno riješava naše odnose s Bogom. A onda pridolaze i druge kreposti, kao istinoljubivost, zahvalnost, darežljivost te još nekoje.

I upravo u molitvi presv. Krunice, kruničaru se nadaje najljepša prilika da se u pravednosti vježba i usavršuje. Već samo utjelovljenje Sina Božjega, pa sva druga njegova djela, za to su se zbila, da se uspostavi narušeni red pravednosti od grijeha prvoga čovjeka te od svih drugih ljudskih nepravda. Krunica će nas ujedno nadahnuti kako da liječimo sva sadašnja i buduća zla, koja biju čovječanstvo i kojima će se ljudi ukloniti ili ih bar umanjiti crpeći snagu jedino iz onih izvora milosti, koje nam je naš Spasitelj ostavio i naredio.

NAŠI DOPISI

TURNAŠICA — Iz života i rada Bratovštine. Već od dulje vremena naša Bratovština željela je da dade glasa o svom životu i radu. Međutim izvješćujući o tome željeli smo također da u našem drugom kruničarskom glasniku »Gospina Krunica« iziđe također i slika naše Bratovštine. Sada, kad smo se slikali radosno šaljemo našu sliku, da i druga naša braća i sestre u presv. Krunici doznadu za nas, pak da se tako izmjenično potičemo na ljubav prema našoj nebeskoj Majci i Kraljici presv. Krunice. Mi, Bogu hvala, ustrajno prema našim mogućnostima vršimo naše kruničarske dužnosti, svijesni te će nas Majka Božja pomagati u svim našim nevoljama i potrebama. U našoj Bratovštini ima starijih i mladih, onih

BRATOVŠTINA PRESV. KRUNICE U TURNAŠICI SA SVOJIM UPRAVITELJEM

koji su sve od starijeg datuma upisani u Bratovštini i onih koji su se upisali prigodom svetih misija u Pitomači. I svi vjerno vršimo naše dužnosti i molitve znajući koliko nam naša Bratovština donosi duhovnih koristi i koliko ona doprinosi da se u našoj župi razvija sve bolji vjerski život. A svijesni smo također da eć nas bl. Djevica nagraditi svim onim darovima u vječnosti, koje je obećala onima, koji joj se ustrajno mole i koji je časte njoj tako milom pobožnošću presv. Krunice.

I. B.

ZAHVALE. — Društvo mladih kruničara. Naše je društvo moralo da se bori s mnogim poteškoćama u svome radu. Te su poteškoće napose pred koje vrijeme bile teške i mnogobrojne. Sada je u tom pogledu nešto bolje, a mi uza sve to nastojimo da odvažno i ustrajno idemo započetim putem. Znamo naime da nastojimo oko stvari Božje i da će nam naša nebeska Majka i Kraljica presv. Krunice biti u pomoći. Zato smo upravo u zadnje vrijeme i lijepo naprijed pokročili i nećemo nigda dopustiti da nas uhvati nemar u onom što smo s toliko lijepih odluka i želja započeli. Mladi naši kruničari s nekim osobitim zanosom i s primjernom gorljivosti mole svoje molitve i vrše svoje dužnosti, uvjereni da će vršeći dok su mladi te male dužnosti jednom biti spremni i na velike žrtve za dobru stvar. A u tom nastojanju veseli nas također uvjerenje da su istim duhom prodahnuta i ostala naša braća širom domovine.

Naša izdanja

Š. Jurkić: **Bl. Imelda Lambertini,** dominikanka, zaztitnica prve sv. Pričesti. — bogato opremljena knjiga, najljepši dar prvopričesnicima . . . . . D 10

S. Košutić: **Sluga Vječne Mudrosti.** — Život najvećeg njemačkog mistika, br. Henrika Suzona. — — Otmjen sadržaj i oprema . . . . D 16

Dr. O. H. Bošković O. P.: **Problem spoznaje,** stručno filozofsko djelo, 8⁰, strana 246 . . . . D 50

Fr. Drane O. P.: Duh Dominikanskoga Reda, osvijetljen i prikazan primjerima iz života njegovih svetaca i blaženika, strana 326 . . . . D 40

Dr. O. H. Bošković O. P.: **Albert Veliki,** život novog sveca dominikanskog Reda . . . . D 15

Djela Sv. Terezije od Isusa (preveo dr. Fr. Binički), vrlo zgodan priručnik za duhovna razmatranja. Djelo ima tri sveska, a svakom je cijena s poštarinom . . . . D 43

M. Gillet O. P.: **Tendencija današnje intelektualne omladine** . . . . D 3

Š. Jurkić: **Sv. Katarina Sijenska** . . . . D 15

Romano Guardini: **Sveti znakovi** . . . . D 5

D. V. Mut: **Naprijed za križem** . . . . D 8

Opaska: Poštarina ide na račun naručitelja.

Uprava Dominikanske naklade „Istina“

Zagreb-Maksimir, Kažotićev trg 4.

TOPLO PREPORUČAMO SLIJEDEĆA NAŠA IZDANJA KOLEKCIJE »UZORI«

Štefa Jurkić:

BL. IMELDA LAMBERTINI

Neki osobiti dah duhovne neposrednosti i svježine diše iz ovog krasnog umjetničkog djela. Životopis će na dušak pročitati svatko, a napose će omladina u njemu naći nešto tako blisko i toplo.

Cijena s pošt. **Din 11.—.**

Sida Košutić:

SLUGA VJEČNE MUDROSTI

Ime bl. Henrika Suzona i njegova neobično istančana duhovna pojava poznati su i cijenjeni ne samo u katoličkom svijetu, već od svakoga tko ima shvaćanja za duboke radosti i boli čovjeka. Duša Henrikova dotakla je doista vrhunce umjetnosti i života.

Cijena s pošt. **Din 16.—.**

Štefa Jurkić:

SV. KATARINA SIJENSKA

Tko nije za nju čuo? Za tu veliku ženu, kršćanku, dominikanku? Sa svih tih strana prikazana je u ovom životopisu. To čitanje ujedno uvodi čovjeka u poznavanje jednog tako burnog odlomka crkovne povijesti.

Cijena s pošt. **Din 16.—.**

Narudžbe prima:

Uprava

Dominikanske naklade „ISTINA"

Zagreb — Maksimir

Tiskara Braće Kralj, Zagreb.